

Số 8

0\$03

TỎ-QUYÊN

Giang Nam Kiếm Hiệp

Một vị thiếu - niên võ-sĩ vì nghĩa - vụ báo
thù đã làm lung lay cả toàn quốc Trung-
Hoa. Ai cũng nên đọc. — 0p01, 16 trang

8° 2305

Một cách giản tiện khiên cho những người xem truyện được nhớ lâu

Những người không có bệnh ở tim ở óc, thì bất cứ một chuyện gì đã đề ý tới đều nhớ mãi không bao giờ quên, nhất là tên các xir sô trong những truyện « trường thiên đại hải » cũng đều nhớ được cả. Trái lại những người có bệnh ở nơi đó thì xem truyện này quên truyện khác, không bao giờ kể được chuyện mình đã xem một cách rành-mạch cho người khác nghe.

Nhờ khoa học nhà thuốc THƯỢNG-ĐỨC vừa phát minh một thứ thuốc gọi là BỔ-TÂM, bán giá đặc biệt 0p.50 một hộp. Mỗi hộp dùng được 5 hôm. Những người nào có các chứng hay quên chỉ dùng hai hộp là được vừa ý.

Thuốc này còn trị được các chứng vì tâm não sinh ra như nóng lòng sốt ruột, đêm ngủ hay rứt mình, mơ mộng. Quả tim đập mạnh trong người thường bàng-hoàng mê tỉnh. Nhất là trí óc hay quên và hơi sức cảm một sự gì thì trong người thấy khác như buồn rầu không muốn làm ăn gì và nhất là « chống ngực » lại càng khiến cho người ta sức động bồi hồi...

Như thế dùng BỔ-TÂM này không những khỏi mà còn thêm trí khôn, sinh trí nhớ. . . Các cô các cậu khi nghỉ hè, các ông bà khi làm việc bằng trí óc nhiều nên dùng thêm rất hay.

Tổng phát hành : THƯỢNG - ĐỨC

15 Phố Nhà Chung (Mission) Hanoi

ĐẠI LÝ. — Haiphong VĂN-TÂN 8 hàng Kênh — Nam-dinh VIỆT LONG 28 Champeaux và 225 Maréchal Foch — Vinh SINH-KUY 59 Maréchal Foch — Faifo PHÁT THẮNG 225 Rue Pont Japonais — Nha-trang NGUYỄN-ĐÌNH-TUYỀN Tailleur Tonkinois — Uông-bí MAI-VĂN-LAN 33 Rue Vernaz — Hongay HOÀNG-QUÝ 5 Rue Théâtre — Cam-pha Port TRẦN-LUÂN-ĐÔN Dépôt Journaux — Tuyên-quang NGUYỄN-HỮU DZU 44 Rue des Mandarins — Lang-sơn LY-XUÂN-QUY 10bis Rue du Sel — Việt-tri TẠ-ĐÌNH-KHƯƠNG Rue Việt-Lợi — Bắc-ninh VINH-SINH 164 Rue Tiên-An — Sơn-tây PHÚ-LƯƠNG Rue Courbet — Hai-duong PHÚ-VĂN 3 Paul Bert — Ninh-bình ÍCH-TRÍ 41 Rue Marché — Tuy-Hòa THANH-TÂM Rue du Phủ — Sông cầu Mme TRẦN-ĐÌNH-LONG Village Long-binh — Saigon TRẦN-NGUYỄN-CÁT 81 Boul Charner — Pnom Penh TRẦN-VĂN-BA VIỆT KIỂU) 59 Rue Dela porte.

Nói đến đấy bỗng vuốt râu cá cười mà rằng :

— Nào ? hai cô thử hỏi lại lương tâm xem ! liệu có dám cá gan lừa dối trời đất quý thần mà chôi cãi nữa thế và. . . thử bới tìm lại trong bể óc, xem lời đoán của lão « thầy bói sáng » này, nói có câu nào không ?

Càng thầy Trình-công nói, sắc mặt hai nàng càng tái ngắt mãi đi, mồ-hôi toát ra đầm-đầm như tắm. Không hiểu lão-già quái-ác này dùng cái phương thuật bí-mật gì mà nhòm thấu được hết mọi sự hành-động bí-mật của mình, một cách rạch-ròi quá thế ?

Biết cơ cớ ắt thế giấu nói nữa, Quyên bỗng thụp xuống vái giải một cái mà rằng :

— Không hiểu Tiên-sinh có thuật thôi-miên, hay dùng phép độn-giáp, tàng hình thế nào ? . . . mà biết thấu đến tận tim đen các cháu đến thế ? Cháu xin thành thực thừa rằng : mọi sự Tiên-sinh đã ứơc-đoán đó là rất đúng, rất thực, cháu không dám chôi cãi nữa lời. Các cháu nghĩ mình tuy là nữ-nhi hồng-phấn, nhưng cũng cùng các ngài sống chung một trời đất, cũng là một phần-tử của tổ-quốc giang-sơn. . . Nếu các cháu vì quá nhiệt-thành mong cấp-cứu 4 trăm triệu đồng-bào, ra khỏi nơi hang rắn miệng hùm, nơi nước sôi lửa cháy. . . mà có mạo-hiểm làm các thú-đoạn ngang-tàng táo-tợn ấy thật ! . . . Vậy bây giờ, quyền sinh, sát ở cả tay ngài, muôn sự chỉ làm sao ? các cháu cũng xin vui lòng cam chịu trách nhiệm ! . . .

Không đợi cho hai nàng phải ngờ sợ lâu, Trình học-sĩ bỗng vuốt râu cười rằng :

— Hai nàng kinh ngạc vì ta đã khám phá được hết mọi sự bí-mật, cái đó đã cô-nhiên. Nhưng trông thấy gia-nhân ta bị giết mà vẫn chưa đoán thấu được cái dụng ý, của ta thì hèn lắm ! Ta bắt đặc đi phải giết oan một mạng đây tở vô tội, chính là muôn bảo-toàn tính mệnh cho hai nàng đó ! Nếu để nó sống thì hai nàng tất không thể nào thoát chết được ! Hai nàng thử nhìn kỹ cặp mắt chong sáng và cái bàn tay bàn chân nhỏ nhắn của va, thì biết rằng va không phải hạng hạ-lưu đâu ! Va chính là một nhân viên trọng-yêu trong bộ chinh-thám Trường-

giang, phụng-mệuh tổng-bộ phải đến đây để dò-sét mọi sự hành-vi cử-chỉ của ta đó ! Vì chính hai con ta cũng theo đảng cách-mệnh như hai nàng. Bởi thế, ta rất để ý đến việc phục-hưng của Cách-đảng chuyển này. Nên các báo-chí hàng ngày lúc nào ta cũng chú-ý xem.

Ta lại ngấm-ngấm tổ-chức một ban chinh-thám để dò-sét lại sự hành-động của Bắc-quân, bởi thế ta mới hiểu hết công-việc của hai nàng là thế.

Quyên kinh-ngạc buột miệng la lên rằng :

— Trời ơi ; nếu vậy thì có khi... có khi chính tiên-sinh là chinh-thám bộ thứ-trưởng bí hiệu là Thiên-ly-nhơn tiên-sinh đó chẳng ?

Trình cư-sĩ mỉm cười một vẻ bí mật :

— Phải hay không ? rồi sau này hai nàng sẽ biết. Việc khẩn cấp bây giờ là phải giấu kín cái xác chết này đi một nơi, mà chính hai nàng cũng phải nấu hính dưới nhà hầm một vài giờ, chờ cho chúng vào khám soát xong, khi đó ta sẽ lại nói chuyện.

Ba người liền gói xác nọ vào một tấm thảm lớn, lấy thừng quân chắt từ đầu đến chân, như thề bó giò. Đoạn rồi khiêng xuống một căn nhà chứa đồ phía sau. Tiên-sinh bậm vào một cái cửa-lấy bí mật, lẩn ở khe cột, tức thì mặt thêm sứt xuống một hồ vuông, miệng hồ có thang thoai-thoải đi xuống. Hai nàng khiêng xác xuống hết cầu thang, thấy hiện ra một cái hầm thênh thang rộng lớn, cách bài-chí như thể một nơi nghị-trường hội quán vậy. Nhưng một điều khiến hai nàng kinh ngạc nhất là bom súng và bạc tiền... ngoài đồng gươm súng như rừng, thấy vàng thoi bạc nén, sắp hàng ngay ngắn, chứa đầy mấy cái bể lớn ! .. Trong một góc hầm phía tả, lại thấy vô số các khí-cụ về cơ khí, hóa học và điện học, ống điện và giầy điện, chằng-chịt lung tung, khiến người trông thấy phải loạn thần rồi mắt.

Quyên Hồng đứng ngay như phỗng đá hồi lâu, bất giác thở dài than rằng :

— Ta không ngờ vì nhiệt-tâm muốn cứu vớt lê-dân thoát khỏi chế độ chuyên chế, mà các đồng-chí tiên-tiến của ta phải tiếm-tàng sức tích công phu đến như thế !

Hồng-linh nói :

— Ngoài ra, còn bao nhiêu cơ-sở bí-mật như thế nữa, ày chứ !.. Phải ngấm-ngấm tiến hành những công cuộc thế này, trong ba bốn mươi năm, hy-sinh bao nhiêu người, thất bại bao nhiêu chuyến, mới phá nổi được nền chuyên-chê, mà lập nên chính-thề cộng-hòa. Ấy thế mà, nay họ Viên lại chực : đập lộn hết cả cái nền-tảng cộng-hòa của cha anh chúng ta, đã trải qua nghìn vạn nguy hiểm khó nhọc mới dựng nên .. mà lại chực quay về chủ nghĩa chuyên-chê !... Như thế nghĩ có uất ức thêm thía hay không ?

— Bởi vậy nên chúng ta phải phấn đấu !... phân đấu đến cùng mới thôi.

— Lát nữa chắc Trình tiên-sinh sẽ nói cho chúng ta biết được nhiều cái hay.

Vị tất ! mà chúng ta cũng không nên lạm biết, những phương-lược của các bậc bề trên làm gì, chỉ biết tận cái chức vụ của mình là đủ.

Bỗng thấy trên mặt đất có tiếng chuyển động, biết chừng rằng quân lính của Tôn đô-đốc đã vào khám soát, hai nàng bèn chạy tới chỗ cầu thang gần miệng hầm thử nghe ngóng xem sao. Thành tình thấy ngay chỗ miệng hầm có tiếng đập phá rầm rầm. Khiên cho hai nàng kinh hãi không còn hồn vía nào nữa !... Hồng-linh bỗng ôm lấy Quyên mà rằng :

— Chết mất, chị ơi ! chúng ta nay như người nằm trong quan-tài bị chôn dưới mà dù có mọc cánh cũng không còn lối nào bay thoát được !

Quá sợ, Quyên bỗng đâm liều, nghiêng răng quắc mắt nói một giọng hùng-hồn quá quyết :

— Chết thì chết, ta há có sợ chi ! Từ khi chúng ta đứng tay vào công cuộc này, tức là bắt đầu bước vào cõi chết rồi ! Chả qua bao nhiêu cái chết mà vẫn được sống đến ngày nay, như thế là quá nguyện-vọng của chúng ta rồi !... Nay chúng ta cứ việc can-đảm mà chết, nhưng trước khi chết, ta phải đại chiến một

phen đã, phải giết chúng nó một mẻ cho xướng tay đã, phải tỏ cho chúng phải khiếp-phục cái đảm-dũng phi thường của chúng ta đã, nhiên hậu mới chịu nhắm mắt buông tay. ! . . .

Nghe mấy lời hùng-dũng, Hồng-Linh tự thấy phấn khởi tâm can, hai nàng bèn chạy lại chỗ hầm để bom, mỗi người cầm lấy hai quả, lăm-lăm ngồi chờ, hễ thấy địch-quân chân xuống là ném liền.

Hồi lâu thấy cửa hầm mở toang, hai cái ống chân, kê tới bốn ống chân bộp cộp bước xuống.

Quyên đứng dè chân trèo, cầm trắc quả bom lăm le chực ném. Bỗng nàng rú lên một tiếng, kinh hãi suýt ngã người ra ! Vì cái người mà nàng yên chí là kẻ thù ấy lại chính là Trình-cư-Sỹ

Nhìn qua nét mặt ngơ-ngác của nàng, Trình-Công hiểu ngay ý tứ, bèn mỉm cười mà rằng :

— Chẳng thà ta cứ chết phăng ở dưới trái bom « ngộ sát » của cô nương, lại hóa nhe mình yên chuyện ! Không đến nỗi phải sống mà trông thấy cảnh thất bại đau lòng.

Rồi tiên-sinh trở một người hành-khất lạ mặt mà rằng :

Đây cũng là một người đồng-chi ở Giang-Nam mới đem cái tin « sét đánh » lại cho ta đây ! cứ như lời hấn thì công việc bắc phạt hoàn toàn hỏng mất cả rồi !

— Trời ơi, sao thế sự lại biến đổi chóng quá thế ?

— Vì sau một trận Bắc-quân đến đánh đêm, chẳng những cách-quân thua to. Mà Hoàng-nguyên Sứ lại tử trận mất. Khiến cho toàn quân trận động, bị thua rần luôn mấy trận nữa, . . . Đại thế nay đã tan rã, không còn gì có thể cời kháng được nữa, nên Nam-phương đã phải cử phái bộ lên Bắc, điều đình việc bãi binh xin hòa rồi. . . Mặt-Đông thất bại đã đành, thế trận mặt Tây cũng chẳng khá hơn chút nào cả. . .

Quyên nghe lời chột dạ, vội hỏi thăm tin tức hai chàng nói biết : vì hai quân Vân-Nam, Quý-clâu kết bình nhau, lên cùng tự tiện bỏ mặt trận kéo về. Khiến cho bọn Vương, Lương hai chàng bị ghèn ở trong giải Nam-lĩnh chưa biết sống chết thế nào

Thấy công cuộc kết quả một cách « đầu voi đuôi chuột » như thế, Quyên như bị chết hẫng đi nửa tấm lòng, ngồi lặng ngắt đi hàng giờ không nói năng gì nữa. . .

Vì quá nặng lòng với Sinh, nên đối với các việc khác nàng đều coi thường coi khinh hết thảy. Ngay như lúc này, đương giữ cái nhiệm-vụ trọng yếu và lập được công to như vậy. . . Thế mà sau khi được tin Sinh bị thua, bị vây. . . Nàng liền cải trang nam-trang, lẳng lặng thoát ra khỏi trại trình Cư-sỹ mà đi tuốt về Qui-Châu. . .

Đi luôn bảy đêm ngày mới tới, thì câu chuyện đã lại soay ra thế khác rồi ! Thấy Vương-quân đã bị tử trận rồi ! Lương-Sinh cũng bị trọng thương trong một trận kịch-chiến cách ba hôm trước. Hiện bị Bắc quân bắt được, đương điều trị ở một bệnh viện kia, chờ khỏi vết thương sẽ đem ra kết án. Sau khi hai chàng, kẻ bị chết, người bị thương, thế lực cách-quân đã hoàn toàn đổ nát, không còn gì nữa.

Quyên nghe nói, không thể nén nỗi lòng, hai hàng nước mắt tuôn ra rào rào. Nàng bèn lần đến quận doanh phía địch, hỏi thăm mới biết viên chủ tướng ấy là Phùng quốc Khang, nàng mừng-thăm bèn thay mặc lối phục - sức nữ học sinh, thân hành vào bái yết Phùng Đồ-Đốc. Thấy Phùng. Nàng bỗng sụp lạy oà lên khóc :

— Bác ơi, cứu vớt cháu với !

Thấy câu sùng-hô quái lạ, Hùng vội gọi nàng đến gần, ôn tồn hỏi :

— Cháu ở đâu lại lạc loài đến đây ? và thử nói rõ ta nghe xem là họ hàng gì thế nào ? vì ta đi làm quan lâu năm quên mất cả bọn con cháu ít tuổi. . .

Quyên nói :

— Bác làm quan xa xôi dễ quên các cháu, chớ các cháu thì chẳng bao giờ quên bác được. Cha cháu cũng nhậm chức ở Thiêm-tây, mà cháu cũng quen biết chị Hồng-Ngọc, cùng học ở đại-học đường Thái-hổ. . .

Quốc-Khang hoảng nhiên sức nhớ ra mà rằng :

— À, nếu vậy thì cháu là thứ-nữ em Quốc Minh ta, tên gọi là cháu Uyên-nhi có phải không ?

— Dạ ! Thê mà bác cứ bảo bác quên !

Như thích-chí vì sự nhận được tên cháu, Quốc-khang cười :

— Thê đương học ở Thái-hồ, sao cháu lại lạc loài đến đây ?

— Thưa . . . vì cháu muốn về thăm ngoại quán ở Vân - nam...

Quốc-Khang ngạc nhiên nói :

— Vân-Nam ? Đất ấy đương là hang, tổ giặc cướp, cháu đi thế nào được !

— Dạ ! bởi sợ thê, nên cháu phải tới bãi-yết bác và nhờ bác nghĩ kế hộ cho.

— Chỉ có một kè, là cháu hãy tạm chờ ít bữa nữa, chờ chính-phủ tiểu bình giặc già đã, nhiên hậu mới có thể đi được.

Thê là từ hôm ấy Quyên ở luôn trong dinh Phùng, ngày đêm để ý dò la xem bệnh tình của Sinh thê nào ...

Phùng-đô-đốc yêu quý nàng lắm, thường sai một người ái-thiếp cũng chạc tuổi với nàng, đưa nàng đi chơi chỗ này chỗ nọ . . . Thấy hai nàng hay vào thăm Lương-sinh, nên bọn quân lính đối với Sinh cũng phải biệt đãi hơn các tù phạm khác.

Một buổi tối kia, hai nàng cưỡi ngựa tới bệnh-viên, nói rằng có lệnh đô-đốc vào hỏi Lương-sinh mấy câu chuyện khẩn-yêu. Vì Sinh là hạng quan ba, nên được giam riêng một phòng.

Hai nàng vào khỏi liền đóng cửa lại... Hồi lâu lại ung-dung bước ra, cùng nhau phi ngựa về dinh Đô-Độc.

Vào hồi quá canh ba, quân lính thay phiên canh gác, câu chuyện « tù vượt ngục » bỗng vỡ lở, làm nôn nao kinh động cả các quân doanh . . .

— Viên quan ba Lương-Sinh đã vượt ngục rồi !

— Canh gác mấy chặng căn mật như thê lắm sao mà vượt được !

Thì ra... sau khi hai nàng vào thăm Sinh, Quyên thỉnh lĩnh đánh mạnh một cái vào đầu người ái-thiếp, nàng kia ngã quay

ra chết liền. Quyết lột phăng lấy quần-áo người thiêu-phu khôn-nạn đó mà bắt Sinh bặt vào . . . Rồi nghiêm nhiên cùng Quyên khoác tay nhau đi ra khỏi ngục. Ra tới cửa phòng giam, thấy tên lính giữ chìa-khóa đứng chờ, Quyên thừa cơ đánh cho một quyền chết nốt . . . Thê là cứ việc ung dung lên ngựa, phóng thẳng một mạch . . . Khi câu chuyện vỡ lở thì nàng và Sinh đã chạy xa được lính trấn dậm đường rồi . . .

Nàng đưa Sinh đi tắt Vân-Dương, về Trường - sa, qua Động-dinh về Giang-Nam, là nơi có mẫu-thân nàng ở. Sinh muốn về đây là vì chàng mới được tin người bạn trăm năm của chàng là Tần-Hồng đương bị nạn . . .

Sau cuộc thất bại của cách - mạng. Sinh và Quyên đều ngã lòng nản chí, không muốn lại đi mang vương vít đến quốc - sự nữa làm chi . . .

Nàng đưa Sinh tới ở một nếp nhà nhỏ ở cạnh đồi kia, khiến chàng phải kinh ngạc nghĩ thầm :

— Sao cô này làm nhà riêng thế ? Không hiểu, cô chỉ tội có hai mẹ con thì cần gì phải dựng nên làm chỗ ở như vậy ?

Quyên để Sinh ở nếp nhà bí mật ấy, rồi cáo biệt đi tìm - kiếm mẫu-thân nàng . . .

Sau khi Quyên đi khỏi rồi, Sinh ngồi bần-thần một lúc rồi ngậm ngùi đứng dậy, đi dạo qua các phòng trong, thử xem cách tổ-chức như thế nào .

Thấy, liền vách phòng chàng, có một căn phòng nhỏ nữa, tức là chỗ nàng nằm đêm qua. Qua phòng ấy thì tới gian bếp nước, thấy từ nồi niêu củi nước, cho chí các món lương khô, . . . đều trừ bị sẵn sàng cả. Một điều đáng chú ý hơn hết, là cách sắp đặt trong hết thấy các phòng đều gọn gàng thứ tự, tỏ ra chủ-nhân tả tay rất có mực thước căn cơ. Chàng ngăn người nghĩ thầm :

— Không ngờ một vị hiệp-nữ ngang tàng, mà lại thông thạo việc tề-gia một cách chu đáo đến thế !

Rồi thì, sẵn sàng các đồ ăn thức dùng đó, mỗi khi chàng thấy đói bụng lại vào thổi nấu lấy mà ăn. Song bữa lại ngồi nhàn đọc sách, . . . Tuy lúc đầu chàng cũng thấy có hứng thú, nhưng chặp

qua một ngày đêm cô thân chiếc bóng, chàng tự thấy mình không chịu nổi được với cánh quạnh hịu. Chàng nghĩ đến người này người khác, lần lần lại bồi hồi cảm nhớ đến bạn cũ Tân-Hồng. Càng nghĩ đến thế xưa ước cũ, những cảnh nhận lễ, hồng tan, tâm hồn càng thấy khổ não đầy vò, thiết tha cảm nhớ... Chàng móc túi lấy ra một cái hộp nhỏ, ở trong có chiếc thoa, chiếc nhẫn, và tấm ảnh bán thân của Hồng. Đương lúc đầy vò nung nấu, nghìn vạn thông-khổ sức lại trông thấy hình ảnh người cũ vật xưa, tài nào mà cầm lòng cho nổi! Chàng đương gục đầu vào bàn mà khóc than âm ý, bỗng có người đập mạnh vào vai. Rật mình trông lại thì Tổ-Quyên đã đứng đó từ bao giờ, nàng đã xem hết những vật báu trong chiếc hộp bí mật của chàng từ lúc nào rồi!...

Giá lúc ấy Lương sinh thử nhìn mặt nàng, chắc phải rật mình kinh ngạc: nàng vừa trông thấy tấm ảnh, nét mặt bỗng tái hẳn ngay đi, cặp mắt đương sáng loáng, bỗng hóa lơ đãng, bao hàm đầy vẻ ngao ngán tuyệt-vọng...

Nhưng tâm trí chàng đương rối loạn như sương, còn kịp đâu lưu ý đến thân sắc biến đổi của Quyên nữa! Chàng mê-cuồng đến nỗi vừa sức trông thấy Quyên liền thụp ngay xuống vừa lay, vừa khóc-lóc, tha thiết khẩn-cầu nàng cứu vớt Tân-Hồng hộ cho.

Mỗi khi thấy nhắc đến tiếng « Tân-Hồng », khác nào như bị mũi gươm đâm thấu trái-tim, tâm hồn Quyên bỗng lao-đao như người say sóng, phải vịn chặt lấy thành ghè mới đứng vững được. Càng nghe chàng cầu khẩn, sự đắng cay đau đớn càng như thấm thía tới tận đáy lòng! tâm tức chỉ muốn bùng òa tiếng khóc! Tuy vậy mà nàng vẫn phải cố nghiến răng nín gìa, đứng chờ nghe n gách kể lẽ nguồn cơn.

Thì ra bấy lâu Tổ-Quyên lâm tưởng Lương đã nặng lòng luyện ái nàng, mà tự nàng cũng cảm thấy đã bước sâu vào cõi « yêu » mật rồi! Còn đương chờ cơ hội để bộc bạch lòng yêu, thì... hình linh thể sự lại trái ngược hẳn đi như thế! khiến cho một bầu tâm-sự, từ đây hóa thành nước lã ra sông!!! Cái người đã cướp mất trái tim người yêu, lại là Tân-Hồng! Thế mà bây giờ

bị bắt buộc phải cứu Hồng ! cứu, để cho nó đoạt hạnh phúc của mình ! để nó đẩy mình vào cõi quạnh hiu cô-độc ! . . Như thế thì bảo nàng nín nhịn làm sao cho nổi ! ? Thật chuyện đời lắm nỗi khắt khe, mà trăng già thực cũng chái-chua cay nghiệt ! . .

Lương-Sinh thấy nàng không lên nổi nỗi đau lòng, phải ngồi gục mặt xuống bàn mà gạt thăm nước mắt, thì chàng lại « hiểu lầm » là nàng quá cảm động về cái khổ cảnh của Tân-Hồng muốn đánh vào chỗ yếu, chàng tưởng thế ! nên chàng càng đem cảnh nguy khốn của Hồng mà nói mãi. Quyên không thể chịu nổi, liền đứng dậy nói thật nhanh : « thiếp còn nhưc đầu lắm ! hãy xin tạm biệt một lát, rồi sẽ lại bàn. . .

Nói đoạn, nàng đi thẳng vào khu rừng sau nhà, tìm chỗ mát ngồi nghỉ ; rồi lần lượt đem các vấn đề ra giải quyết. Trầm ngâm một lát, nàng bỗng bật cười mà rằng :

— Mà mình cũng khờ quá ! Hơi đâu lại bước vào cõi tình, để mua lấy cái lụy mà chi ! Ta chỉ nực cười cho cái anh chàng ngu xuẩn quá ! từ tội hãy còn sờ sờ đó, cái chết chưa biết lúc nào ! vậy mà đã không biết nghĩ kể toàn thân, lại cứ cuống lên về « tình » với « ái » ! Huông chi chàng đối với ta, chót mang ân-nghĩa, thì cô nhiên ta phải đền bồi, chớ, như Tân-Hồng, kia, một người tình địch của ta, ta không giết chết đã là may, chớ khi nào ta lại chịu cứu ! Mà chàng nhờ ta việc ấy thật tỏ ra chàng khinh thường ta quá !

Nghĩ thế, nàng không muốn gặp Lương nữa, lững-thững đi thẳng về chỗ ngụ của mẫu thân nàng.

Tuy nàng quyết không màng gì đến tơ tình nữa, nhưng cái tình yêu nó đã thấm sâu vào đến buồng gan lá phổi mất rồi, dù nàng muốn quên đi nhưng linh hồn nó cứ kêu cứ gọi, cứ bắt nàng miên man cảm nhớ đến Lương hoài. . .

Bà mẹ thấy con gái cứ dăm dăm tư lự, mặt ủ mày chau, mới dè chừng gạn hỏi nguồn cơn. Nàng cũng không hề dấu-giếm, cứ thực-tình kể hết cho mẫu-thân nghe. Bà cụ bèn nghiêm xác nói :

— Một bát cơm lúc hàn vi, dù báo đáp đền nghìn vàng, mà thiên-hạ còn cho là chưa xứng ! Công-tử đã hết lòng giúp đỡ ta trong lúc ngặt-nghèo ơn ấy dầu báo đáp đền thê nào cũng chưa đủ. Nay đã có dịp đền ơn, con phải cố sao cho vẹn đạo thủy-chung mới phải, dù công-tử không xét thấu, thì đã có trời-phật quỷ-thần chứng minh. Mẹ con mình xưa nay làm ơn đã nhiều, việc làm cứ làm, chứ có cần gì họ báo bổ. Huông hồ nay lại là việc trả-ơn, con lại không cố làm cho được chu đáo hay sao ?

Tô-Quyên hoảng nhiên nghĩ ra. Vui vẻ thưa rằng :

— Mẹ giậy rất phải ! con xin vâng lời :

Rồi, nàng chạy tới chỗ ngụ Lương-sinh, ôn-tồn nói :

— Công-tử tha lỗi chậm chễ cho thiếp. Vì thiếp còn phải đi dò-xét qua địa-thế, nhiên-hậu mới có thể trả lời công-tử được. Công-tử chỉ biết Tân-Hồng bị giam cầm ở trong phủ Thiết-tý thiên vương kỳ thực công-tử cũng chưa biết phủ thành của va nguy nga kiêu cố đến thê nào. Vì nều biết rõ, chắc không khi nào công-tử nổi bức bách thiếp vào nơi tử địa như thê.

Lương vội nói chặn :

— Tôi biết phủ thành của Thiên-vương lắm chớ !

Tuy thành cao hào sâu, thập phần kiên cố thực, song đối với cái bản lĩnh tuyệt diệu của cô nương thì tướng thành trì kiên cố đến đâu, mà không vượt qua được ! cô nương đã làm phúc thì làm cho trót, nỡ nào giống cây bở dờ cho đành !. . .

Quyên nói :

— Nêu vậy, để thiếp hãy thử đi xem sao, một là sự thành, hai là thiếp chết, mà cái chết thì chắc cầm vững, vì Thiết-tý-đại-vương, bản-lĩnh há phải tâm thường ! Nhưng . . . vì thử có gặp được Hồng-nương mà nàng lại ngờ vực không chịu theo lời thì sao ? giá công-tử có vật gì làm tang chứng, khiến nàng trông thấy vật phải tin người, như thế mới khỏi lo nhờ việc được.

Sinh mừng rỡ nói :

— Cô-nương thật thông minh, liệu sự rất chu đáo. Tôi xin gửi

cái vòng bích-ngọc này, nếu nàng trông thấy tất nhiên phải hết lòng tin theo mệnh-lệnh của cô nương.

Quyên linh lấy vòng ngọc, rồi bước vào một cái phòng nhỏ, thay mặc một thứ đồ đen, lần nịt vào người, trông rất gọn gàng lanh lẹ. Nàng đem đủ các khí nghệ tùy thân, rồi chờ nhá nhem tối, từ biệt Lương đi thẳng...

Tới nơi nàng dạo quanh thành một vòng, thấy bốn bề thành cao hào rộng, chỉ có một lối đi vào, lại phải qua một dịp cầu và mấy tầng cổng, mỗi tầng đều có gia đình thay phiên canh gác suốt đêm ngày,

Vị đại-vương này, xưa kia vốn là tay lãnh-tụ một đảng giặc rất lớn. Vì có công ủng hộ Dân-quốc, tiêu trừ thê lực Mãn-Thanh... Nên được Quốc-phủ ủy-nhiệm cho cai quản riêng một địa phương. Từ đó « đại-vương » tha hồ tác oai tác phúc nghiêm-nhiên như một ông vua con ! Nhân dân trong vùng bị « đại vương » hiếp chế cực kỳ khổ ớ !...

Bình sinh đại-vương chỉ thích con gái đẹp. Các thiếu-nữ lương gia bị sung vào hàng tỳ thiếp kể có hàng trăm, vậy mà đại-vương vẫn chưa mãn-nguyện, bởi vậy mới xảy ra việc bắt hiếp Tân-Hồng. (1)

Đêm khuya lặng ngắt, vạn-vật ngủ im, mây đen cuộn cuộn theo chiều gió xô đuổi nhau từ đông sang tây, súa nhòa mất cả một bầu tinh đầu. Trên con đường mầu sấm-nhợt, vươn mình nằm khuất khúc trong nội lúa xanh um,... một cái bóng đen thiếu-nữ đương thoăn-thoắt bước đi một cách vội vàng hấp tấp.

Tổ-Quyên ? phải, Quyên đang vừa đi vừa lẩm nhẩm nói thầm :

— Lương-sinh ! chà con người mới khôi ngô đầy đặn làm sao ! thoát mới trông thấy, không hiểu sao, lòng ta bỗng in ngay hình ảnh của chàng. Rồi càng ngày càng thấy vắn-vít thương yêu, nhiều

(1) vì một cô gái đẹp, mà đang tâm tàn phá cả một vùng dân cư, ôi, tàn nhẫn đến thế là cùng, « lời dịch giả ».

khi muốn cố nén lòng cho quên đi mà, ác nghiệt thay, không thể nào nguôi đi cho được ! Nhưng mà... thôi thôi, từ nay ta không thể coi chàng là người yêu được nữa ! chàng đã có vợ rồi ! quả tim chàng đã bị kẻ tốt phúc hơn ta chiếm đoạt mất rồi !... Người ấy đã đoạt hết hạnh-phúc của ta, tức cũng như kẻ thù của ta rồi. Vậy mà .. hôm nay ta lại phải đi cứu kẻ thù ! cứu hấn, để cho hấn đập tan phá nát khối tình của ta ! Ôi ! trò đời sao mà lắm chuyện éo le cay đắng đến thế ! .. Nhưng mà thôi, ta hãy cứ cố làm tròn cái phận sự đền ân trả nghĩa đã, một mối u-tình thôi cũng đành phó theo giòng nước chôi xuôi ! Nếu không còn vương chút mẹ già, thì cái thân bạc mệnh này, ta cũng không muốn lưu lại một ngày nào trong cái cõi đời chứa chan những sự khổ não đầy rẫy những sự thất-vọng thống tâm này nữa !..

Cặp mắt thất vọng đương la đà nhìn theo nghìn vạn đám mây chôi. Tâm hồn Quyên bấy giờ cũng chẳng khác chi nghìn vạn đám mây trời đương lung tung rối loạn, rối loạn rồi tiêu tan.

Thình lình một cái bóng đen chạy thoáng qua mặt nàng, cái bóng đi nhanh như gió, vụt biến mất vào một tòa cổ miếu gần đấy.

Quyên rất mình kinh hãi, lùi lại mấy bước. Ngơ ngác nhìn quanh, bấy giờ mới hoảng nhiên nhận ra rằng mình đã đi qua vương phủ một quăng.

Nàng nghĩ thầm :

— Không hiểu cái bóng kia là người ? là ma ? hay là linh tuấn mật-thám của Thiên-vương ? .. Lạ hơn nữa là bóng ấy trông giống như khổ dạng đầu bà. Vậy thì... đêm khuya, đàn bà con gái, chạy vào làm gì trong miếu ?

Nàng bồng cau mặt, ngỡ là loài trêu bợc trong dâu. Đã loan bỏ đi không nhìn tới, loanh quanh nghĩ tne nào nàng lại lộn lại cửa miếu. Đứng nghe ngóng một lát rồi nàng cả quyết bước vào trong miếu, nhất định khám phá cho ra con người bí mật ấy mới nghe.

Trong miều tối đen như mực. Lăm lăm thanh đoản kiếm cầm tay, nàng đón gót nín hơi, sờ soạng tiến vào... Dưới gốc cây liễu góc gần phía trong, lờ mờ thấy một thiếu-nữ đang ngồi khóc thầm, hai tay đang mân mê một chiếc khăn lụa trắng giải...

Quyên ngạc nhiên nghĩ thầm :

— Con bé này có lẽ định thắt cổ tự-tử chắc.

Quả nhiên thấy thiếu-nữ vừa khóc vừa ẻ-oải đứng dậy, từ từ đưa tấm khăn lụa buộc một đầu vào cành cây, còn một đầu kia tết thành cái thông-lọng buông thông xuống... Hai ba lần thấy thiếu-nữ toan chui đầu vào nhưng lại dùng-dăng không nổi...

Bỗng thiếu-nữ hăng hái nói :

— Không thể thoát được ! Không thể thoát được !... để đến nước... chẳng thà tự sử trước đi là hơn...

Rún mạnh một cái, thân thể thiếu-nữ đã lủng-lẳng treo trên cành cây rồi !

Quyên không thể đứng gan được nữa, vội chạy lại ôm sốc thiếu-nữ xuống, và gặng hỏi :

Oan nghiệt vì đâu mà đến nỗi phải hủy-hoại một đời xuân-xanh như thế ?

Nghẹn-ngào thốn-thức hồi lâu, thiếu-nữ mới nói cho Quyên biết rằng.

Chủ nàng một bậc đại-gia khuê các, tài sắc song toàn, vừa sắp kết duyên với một thiếu-niên công-tử, liền bị người cháu ruột Thiết-tý-thiên-vương là Trịnh-lang, kéo đồ-dàng đến bắt hiếp cả hai cô cháu nàng về làm vợ. Tuy khiếp sợ uy thế Thiên-vương, phải ép mình làm vợ Trịnh-lang, song chủ nàng Hồng-Nương không thể nào rút tình với người yêu cũ cho được...

Nghe thoáng đèn hai tiêng Hồng-nương, Quyên kinh hãi thật xắc, vì nếu phải tính danh như thế, thì đích là cái người nàng đương định cứu, tức là tri-kỷ của Lương-sinh mất rồi !

(đón xem số sau)

UỐNG VÀO KHỎI NGAY !

Phạm - phòng — Phòng - tích

Bệnh này làm cho chậm đường sinh nở, chẳng nên coi thường. Không cứ đàn ông, đàn bà, từ khi lấy vợ, lấy chồng thường hay mắc bệnh ấy cả. Mắc bệnh ấy bởi những khi uống rượu say, ăn cơm no, làm việc nhọc mệt, dầm bùn, lội nước mà vội ham mê sắc dục. Hoặc những ngày quá nóng mà phòng dục quá độ cũng thành bệnh ấy. Khi phát bệnh : đầy hơi, ợ chua, trong bụng vận khí, nổi từng cục rồi lại tan, đau lưng, tức ngực, chân tay buồn mỏi, da vàng hoặc xám, đi đứng thờ ơ ảm ảm, mi mắt chập chờn như buồn ngủ, ăn không ngon, ngủ không yên... Người bị lâu năm còn đầy da bụng, sắc mặt vàng.

Phương thuốc Phạm phòng này là một phương rất kinh nghiệm, chữa nghìn người không sai một, không những chữa khỏi bệnh phạm phòng mà chữa được cả bệnh đau dạ dày, đầy hơi, khí thống, cảm nhiễm lam-sơn trường khi thấp khi xung tâm đều khỏi cả. Thực là một thứ thuốc gia truyền hay nhất trong các phương thuốc chữa bệnh phạm phòng. Giá 0p.50.

Nhà thuốc Lê-huy-Phách đã làm những sách thuốc có giá trị đề tặng quốc dân

Ở gần mời lại lấy. Ở xa gửi 0\$03 tem hoặc hỏi xin ở các nhà đại-lý.

1) HAI BỘ MÁY SINH DỤC. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông. Có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

2) PHONG-TÌNH CĂN BỆNH. — Nói rõ những bệnh phong-tình, cách phòng bệnh, cách dùng thuốc, Có chụp ảnh các hình vi-trùng những bệnh ấy.

3) BỆNH NGUYÊN. — Nói rõ căn nguyên các chứng bệnh ? vì đâu mà có ? cách phòng bệnh ? cách uống thuốc ? công dụng các thứ thuốc. . .

CÁC NHÀ ĐẠI-LÝ :

Haiphong : Nam-Tân, 100 Bonnal. *Hai-duong* : Phú-Văn, No 3 Paul Doumer. *Nam-dinh* : Việt-Long, 28 Rue Champeaux. *Thái-binh* : Minh-Đức, 97 Jules Piquet. *Lang-sơn* : Lý xuân-Quý, 10bis Rue du Sel. *Hongay* : Hoàng-dinh-Quý, No 5 Rue des Théâtres. *Ninh-binh* - Ích-Tri 41 Rue du Marché. *Vinh* : Sinh-Huy, 59, Phố Ga. *Huế* : Văn-Hòa 29 Paul Doumer. *Tuy-hóa* : Nguyễn-xuân-Thiều. *Quy-nhơn* : Trần-văn-Thăng Avenue Khải - Định. *Nha-trang* : Nguyễn-dinh-Tuyên, tailleur Tonkinois. *Saigon* : Dương-thị-Khuyến 109, Rue d'Espagne. *Vientiane* : Phan-thị-Lộ, Rue Tafforin.

mp. Lê-Cường — Hanoi

Certifié exact 1800 Ex.
Hanoi le 8-7-36
Léviand